

## Joutsan yhtenäiskoulu ja lukio

### VALMISTELEVA VIERAILU

Sanna Pienmäki

### MATKARAPORTTI 25. - 27.9.2018

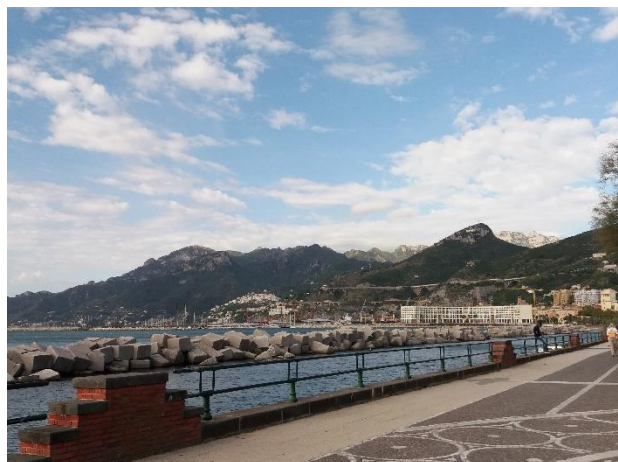
Rowene Vece on 27-vuotias project designer EuroGlocal nimisestä yrityksestä Italiasta. Hän otti minuun yhteyttä viime keväänä kysyäkseen lukiotamme mukaan hänen ideoimaansa Erasmus+ projektiinsa. Tuossa vaiheessa meillä oli juuri päättymässä KA2 Horizon to the future -projekti, emmekä olleet vielä valmiita uuteen hankehakuun. Huhtikuussa OPH viestitti mahdollisuudesta hakea mukaan valmistelevaan vierailuun, joka olikin meille hieno mahdollisuus lähteä tutustumaan EuroGlocal:n toimintaan.

Kesäkuussa alkoivat matkajärjestelyt kun piti päättää lentojen kohde. Battipaglia sijaitsee 3 tunnin junamatkan päässä Roomasta ja tunnin päässä Napolista. Lentäminen Napoliin olisi tarkoittanut odotusaikaa jopa seitsemänkin tuntia jollakin lentokentällä, joten matkustusaika olisi jopa pidentynyt! Päätin lentää Roomaan ja mennä junalla perille. Tämä osoittautuikin hyväksi ratkaisuksi: junamatkan aikana ehti katsella kauniita vuoristomaisemia ja yrittää italiankielistä keskustelua eläkeläispariskunnan kanssa, lopulta Google-kääntäjäkin apuna käyttäen. Jos saman matkan tekisi opiskelijaryhmän kanssa, niin samoin kannattaisi toimia: mahdollisimman suora reitti, mahdollisimman vähin kulkupelin vaihdoin. Näilläkin matkajärjestelyillä matka yhteen suuntaan kesti yli vuorokauden!

**Tiistaina** tapasimme Rowenan ja lähdimme junalla kohti Salernoa ja taidelukiota. Mukaan kouluvierailulle tuli myös Nicoletta, joka toimii tämän lukion tutorina. Tutorin tehtävä on auttaa lukiota EuroGlocalin puolesta kaikissa niissä asioissa, jotka on palvelupaketissa sovittu.



Nicoletta, minä ja Rowena



Liceo Sabatini Menna –taidelukio <http://www.liceoartisticosabatinimenna.gov.it> sijaitsee kauniissa Salernon kylässä noin vartin päässä Battipagliasta. Englannin opettaja kierrätti meitä ympäri vanhaa koulurakennusta, pääsin mukaan muutamalle oppitunnille ja jututtamaan myös opiskelijoita. Eräällä tunnilla he tekivät piirrossuunnitelmia isoja seinämuraaleja varten, jotka olisivat osa mafian vastaista kampanjaa. Toisessa ryhmässä piirsivät elokuvasta mallia katsoen henkilöitä ja heidän pukujaan. Ryhmäkoot vaikuttivat varsin isoilta, noin 30 oppilasta yhtä aikaa piirustustunnilla oli

liian iso myös opettajan mielestä. Opiskelijat voivat valita mm. kuvanveistoa ja grafiikkaa, tämä on ainut lukio lähiseudulla jossa litografiikan painokone. Myös näyttelemistä ja body language -taitoja opetetaan, osa sisällöistä vapaaehtoisissa kerhoissa, jotka kokoontuvat varsinaisen koulupäivän jälkeen. Rehtorin kanssa keskustellessa hän korosti sitä, kuinka ikävää nykyään on Italian kouluissa, kun vain kokeilla ja tuloksilla on merkitystä, opiskelijan pitäisi saavuttaa valtion asettamat pistemäärät, mutta jos nuoren kapasiteetti ei riitä, niin oikein mitään apukeinoja ei tähän tilanteeseen ole tarjolla.



englanninopettaja, minä ja rehtori



Kun jututin opiskelijoita siitä, että tietävätkö he missä Suomi, valtaosa ei tiennyt. Paluumatkalla Battipagliaan keskustelimmekin Rowenan ja Nicolettan kanssa siitä, kuinka italialaisissa tiettyyn aiheeseen erikoistuneissa lukioissa keskitytään liiaksi juuri siihen aiheeseen yleistietämyksen ja –sivistyksen kustannuksella.



Oli hauska ja hyödyllinen yhteensattuma, että juuri tällä viikolla sain loppupalautteen OPH:lta meidän Horizon projektista. Kun palasimme iltapäivällä firmaan, ehdimme pitää analysointipalaverin meidän saamastamme palautteesta. Suunnitteluosaston naiset olivat iloisia, että kerrankin saivat nähdä loppupalautteen, koska yleensä he vain keskittyvät projektisuunnitelman



Erittäin mielenkiintoista oli kuulla, että firma tavallaan myy ”palvelupaketteja” kouluille tai firmoille. Kun koulu tilaa heiltä projektin, se samalla valitsee palveluntason: eli haluavatko vain projektinsuunnittelun osuuden, vai ottavatko siihen lisäksi projektin hallintoon liittyviä tehtäviä ja kuinka paljon niitä, vai haluavatko ”täyden projektin vetämisen” paketin. Palvelun hinta riippuu siten täysin koulun valitsemasta palvelupaketista.

Projektin kirjoittaminen kestää 40 tuntia eli viikon. Työaika firmassa on klo 9-18, jossa sisällä on tunnin mittainen ruokatauko, mutta omat eväät syödään toimistolla työkavereiden kanssa. Freelancer kirjoittajat saavat työstään n. 4% projektin kokonaisbudjetista.

Tänä vuonna syyskuuhun mennessä he ovat tehneet 115 projektisuunnitelmaa ja vuodelle 2019 tavoitteena on 170 ehdotusta. Vuonna 2017 14 koulua voitti KA1-projektin ja lisäksi he voittivat 10 muita kuin koulujen projekteja. KA2-projekteja oli ehdolla 11 koulua, ja he voittivat 10. Mielenkiintoista oli kuulla, että he käyttävät ”voittaa” sanaa kun projekti hyväksytään. Mutta toki erittäin ymmärrettävää siihen nähden kuinka paljon aikaa ja työtä yli sadan projektin suunnittelu vie. Rowena kertoi kuinka hänen kokemuksena mukaan hyväksytyjen projektin pistemäärät ovat nousseet vuosittain, tänä vuonna hyväksytyyn projektin pistemäärä oli 97 kun viime vuonna projekti hyväksyttiin pistemäärällä 92. Kilpailu apurahoista on siis koventunut vuosi vuodelta. Rowenan mukaan myös sosiaaliset tilanteet ja realismi eivät aina liity toisiinsa hakemuksissa. Esim kielitaitovaatimusten toivottaisiin hankehakemuksissa olevan korkeammat kuin mihin Etelä-Italian alueilta, joissa suuri nuorisotyöttömyys, tulevien nuorten kielitaito riittää. Ongelmana on se, että nuoret ei vaan osaa kieltä riittävän hyvin pärjätäkseen ulkomailla harjoittelussa. Rowenan, Nicolettan ja Alessandran kanssa, jotka project desing osastolta, keskustelimme paljon myös italialaisten opettajien englanninkielen taidoista ja lähinnä sen puutteesta, sekä opettajien asenteesta kansainvälisiä hankkeita kohtaan. Osa opettajista haluaa reissuun samat mukavuudet ja ruoat kuin kotonaan, projektit koetaan usein ylimääräisenä pahana johon ei jaksettaisi panostaa ja sitoutua. Tämän kaiken kuultuani ymmärrän nyt tuhat kertaa paremmin niitä italialaisia opettajia, joita olen tähän mennessä tavannut koulumme KA1-projektin ja KA2 (NZEB ja Horizon)-projektien myötä!!



Project Design –osaston väki ja minä

**Keskiviikkona** suuntasimme junalla kohti Cava de´ Tirreni:ä, jossa sijaitsee Liceo Genoino <http://www.agenoinliceoscientifico.gov.it> joka on tiedelukio. Minun ja Rowenan kanssa mukaan lähti jälleen Nicoletta, joka toimii myös tämän lukion tutorina.



Fabio, joka on ict-opettajana kertoi omasta työstään ja oppituntien sisällöistään. Lisäksi hän kertoi, että ko. päivänä koulussa oli ollut ”assembly”, joka tarkoittaa sitä, että kaksi edustajaa opettajista, vanhemmista ja opiskelijoista on auditorion edessä, joille kaikki opiskelijat saavat kertoa huolensa ja murheensa ja esittää parannusehdotuksia koulun tiloihin ja toimintaan. Assemblyn ideana on demokraattisuuden lisääminen kouluyhteisössä. Fabio kertoi, että he yrittävät estää opiskelijoiden lintsaamisen sillä, että he eivät valvo läsnäoloa ko tilaisuudessa, jotta opiskelijat tulisivat paikalle omasta halustaan ja motivaatiostaan.

Tällä tiedelukiolla on sellainen erikoisuus, että heillä on planetaario ja kaukoputki, joita he käyttävät sekä opetuksessa että aiheen tunnetuksi tekemiseksi myös kaupunkilaisten parissa. Aiheeseen perehtynyt opettaja oli aiheestaan erittäin kiinnostunut (kuten opet aina) ja esitteli meille vuolaasti näiden laitteiden toimintaa ja tähtitaivaan liikkeitä. Valitettavasti tässä koulussa kaikista tapaamistani 13 opettajasta, vain 2 puhui englantia...



Koulujen hierarkkinen toimintakulttuuri näkyi parhaiten tässä koulussa: opettajat eivät suostuneet vastaanottamaan heille tuomiani makeisia, vaan he vaativat että tuliaiseni ojennetaan kiireiselle rehtorille. Omaan kouluuni kun vieraat tuovat karkkeja, niin samasta pöydästä rehtorikin niitä syö kuin me muutkin.



Kun olimme lähdössä, liikunnanopettaja Raffaello tarjosi meille lounaan kotonaan. Kokemus oli ainutkertainen Rowenalle ja Nicolettalle, jotka sanoivat ettei heitä koskaan ennen ole kutsuttu opettajien koteihin! Kannustinkin heitä nauttimaan tästä tilaisuudesta. Kuulin, että Raffaello oli juuri eräs niistä opettajista, joka oli peräti itkenyt kertoessaan KA1-matkastaan Irlantiin, jossa oli ollut huomattavasti huonommat mukavuudet kuin hänen kotonaan..

**Torstaina** kohteena oli ammatillinen koulu ISIS Giustino Fortunato

<http://giustinofortunatonapoli.gov.it> Napolissa, jonka painopisteinä ovat ict, matkailu ja uutena nyt alkamassa gastronomia.



Opiskelijoita noin 1200, opettajia 200. NEET -opiskelijoita 10 luokkaa yhteensä 200 oppilasta. Heillä on myös aikuiskoulutusta tarjolla. Koulun toinen rakennus kärsi vesivahingon juuri alkusyksynä, joten heillä oli nyt katastrofitunnelmat päällä, jotta saavat riittävät väistötilat kaikille oppilaille, siksi vierailummeikin oli aika lyhyt. Ehdimme kiertää luokkatiloja ja jutella Vittoria

(kuvassa keskellä) opettajan kanssa, mutta muita opettajia ja rehtoria emme ehtineet jututtaa. Vierailupäivänä oli vanhempainneuvosto rehtorin juttusilla selvittämässä järjestelyjä jne, ja niinpä viereisestä huoneesta kuului melkoinen mekkala. Auditoriossa pidetään mm opettajien kokoukset. Ict luokkia on neljä ja kaksi opetuskeittiötä on rakenteilla alakertaan. Opettaja kertoi, että hän ei aina ole ollenkaan tyytyväinen opettajien asenteisiin kun he osallistuvat kv-reissuihin: joillekin ei kelpaa mikään, yksin ei haluta lähteä mutta myöskään kollegan kanssa ei haluta yöpyä samassa huoneessa.

Kaikissa kolmessa koulussa joissa kävin, on yli tuhat opiskelijaa ja jokaisessa näyttäisi olevan joka käytävällä aulahenkilö, jolla on avaimet luokkiin. Opettajilla ei ole avaimia luokkiin, eikä sinne ilmeisesti ole menemistä ilman että aulahenkilö päästää sisään. Kaikissa kouluissa oli myös tärkeää näyttää auditorio, jossa aina on isosti asennetut mikrofonit esillä.

Tavoitteeni tälle matkalle olivat, että tutustuisin italialaiseen tyyliin tehdä hankehakemuksia ja että tutustuisin uusiin kouluihin, joista voisi löytyä kumppani lukiomme uuteen suunnitteilla olevaan KA2-hankkeeseen. Nämä tavoitteeni saavutin erittäin hyvin. Rowena oli välitön ja ulospäinsuuntautunut nuori nainen, jonka kanssa ehdimme kolmen päivän aikana ruotia syvällisesti projektityöhön liittyviä seikkoja. Sain oppia kuinka EuroGlocalissa tehdään hankesuunnitelmia liukuhihnalla kuin hyvin rasvattu kone, ja jäin vain pohtimaan, toimisi sama Suomessa. Veikkaan, että ei. Suomalaiset opettajat ovat hyvin itsenäisiä, kielitaitoisia ja kunnianhimoisia projekteissaan, että ei niitä kukaan hennoisi antaa toisten tehtäväksi. Projekti-ideoiden synnyttäminen on varsinainen haaste EuroGlocalissa, koska hankkeiden määrä on niin iso. Rowena mainitsikin sen, että pelkkä hankkeiden ideointi ja kirjoittaminen on jo kahden työvuoden jälkeen melko puuduttavaa työtä ja hän kaipaisi jo uusia haasteita. Itse koen, että parasta antia projekteissa on juuri nuorten kanssa toimiminen erilaisessa oppimisympäristössä ja se, että projektin idea ja sisältö on juuri meidän koulun toimintoihin sopiva: juuri meille tarpeellinen ja hyödyllinen. Toinen tavoitteeni uuden kumppanin löytämiseksi toteutui sikäli, että nyt olen tavannut kolmen hyvin erilaisen oppilaitoksen opettajia, taidelukion kanssa jatkamme uuden projektin suunnittelua Drivessa muiden kumppaneiden kanssa, ja lisäksi nyt tunnemme Rowenan kanssa toisemme joka voi jatkossa avata uusia projekti-ideoita välillemme. Kaikkinensa opin ymmärtämään italialaisia opettajia uudella tavalla, mikä varmasti auttaa jatkossa helpottamaan kulttuurien välisiä eroja.

Joutsassa 8.10.2018

Sanna Pienmäki